

Μια φορά κι έναν καιρό

Ένα σποράκι έβγαλε ρίζες

Κι οι ρίζες αυτές αποφάσισαν δέντρο να δημιουργήσουν

Έβαλαν όση δύναμη μπορούσαν κι ένα βλασταράκι παραμέρισε το χώμα και βγήκε να δει τον ήλιο.

Κι όπως περνούσε ο καιρός οι ρίζες του το έτρεφαν κι αυτό γινόταν όλο και πιο γερό, όλο και πιο ψηλό, όλο και πιο δυνατό να αντέχει στις καταιγίδες.

Πρόσεχε τις ρίζες σου του έλεγαν τα άλλα δέντρα του δάσους

Κλαδιά έβγαλε το δεντράκι και φύλλα πολλά. Οι ρίζες καμάρωναν και το στήριζαν όσο μπορούσαν περισσότερο.

Να αγαπάς τις ρίζες σου

Μπουμπούκια φάνηκαν ανάμεσα στα φύλλα του και σε λίγο έγιναν άνθη πολύχρωμα κι ευωδιαστά. Κι ούτε ο αέρας, ούτε η βροχή μπορούσαν να διαλύσουν την ομορφιά γιατί είχε πολύ γερές ρίζες.

Να αγαπάς τις ρίζες σου

Κι έγιναν τα άνθη καρποί και όλο καμάρι το δέντρο τους έδειχνε και περηφανευόταν.

Να αγαπάς τις ρίζες σου

Τώρα είμαι μεγάλο δέντρο, τώρα έχω δικούς μου καρπούς, τώρα δεν με νοιάζουν οι ρίζες μου. Αρκετά ασχολήθηκα με αυτές. Τώρα τελείωσε η δουλειά η δική τους. Ας ξεραθούν!

Και το άκουσαν οι ρίζες.

Ας ξεραθούν;

Κι από τη στεναχώρια τους ξεράθηκαν.

Οι καρποί του δέντρου τότε έπεσαν, τα φύλλα μαράθηκαν και τα κλαδιά έγειραν.

Και δεν έζησε καλά το δέντρο, γιατί στον πρώτο δυνατό άνεμο έπεσε.

Εμείς ζήσαμε καλύτερα γιατί προσέχουμε και αγαπάμε τις ρίζες μας.